

Judoka Mark Huizinga en scheidsrechter Dick Jol helpen Keniaanse weeskinderen

HOVEEL ELLENDE HIER'

door JOHAN DEN DONGEN

AMSTERDAM/MALINDI (Kenia), dinsdag
Ze reisden in hun topsportcarrière de hele wereld over, maar kwamen nog nooit ergens zo verpletterd vandaan als afgelopen week uit Kenia. Scheidsrechter Dick Jol en judokampioen Mark Huizinga belandden in Malindi, midden in de misère van armoede, aids en kindersterfte. De twee staken meteen de handen uit de mouwen en regelden voor een compleet weeshuis minimaal een jaar lang iedere dag verse vis.

Jol en Huizinga waren in Kenia als ambassadeur van The Fishing Dutchmen, een Nederlandse sportvissersstichting die na een reportage in De Telegraaf, eerder dit jaar, op het idee kwam om het weeshuis The Blessed Generation in de kustplaats Malindi te helpen. Ook dit weeshuis heeft een Nederlands tintje: het wordt bestierd door Ria en Fester Fennema, die hun veilige bestaan in Friesland ooit verruilden voor een hulpmissie in de verdorde rimboe. „Dankzij hen hebben deze weeskinderen een toekomst”, zegt Huizinga. „Hoe wrang het ook klinkt, het zijn de mazelaars onder de vele wezen. Ze kunnen in het weeshuis slapen, spelen en naar school.”

Kippenvel

Jol floot een voetbalwedstrijdje tussen de weeskinderen, Huizinga gaf op een paar matrassen judoles. „Ze waren zo dankbaar. Ik kreeg er kippenvel van”, zegt Jol.

De weeskinderen krijgen nu dankzij Jol, Huizinga en de stichting minimaal een jaar lang zestig kilo verse vis per week. „Die wordt betaald door The Fishing Dutchmen. We hebben een contract met de

vismeester van Malindi. Nu zijn de vissers verzekerd van inkomsten en de kinderen van verse vis.” Ook betaalde de stichting de keuken waarin de kinderen de vis zelf leren klaar te maken.

Jol en Huizinga hielpen ook de vrouwenvleugel van de naastgelegen gevangenis, waar De Telegraaf eerder werd toegelaten om de schrijnende toestanden wereldkundig te maken. In de vrouwenvleugel gaan kleine kinderen met hun moeder de donkere, stinkende en bloedhete cel in, vaak ziek en met nauwelijks iets te eten en of te drinken. Huizinga: „Het deed me denken aan films over concentratiekampen, met die barakken, wachttorens en gestreepte pakken.

'Ik ben een ander mens geworden'

We hebben voor de vrouwenvleugel een grote hoeveelheid spullen gekocht, van luiers tot tandpasta en van kindervoeding tot matrassen.”

De Fennema's stampten niet alleen een weeshuis uit de grond, maar gaan ook wekelijks de sloppenwijken en de rimboe in om pakketten eten en medicijnen aan huis te brengen. Zo belandden ook Jol en Huizinga in de lemen hutjes en krotten buiten Malindi, waar aids en armoede het leven bepalen. „Wat we daar hebben

■ Soms kan er ondanks al de ellende een lachje af, zoals als hier tijdens het onderonsje van weeskind Jonathan, judokampioen Mark Huizinga en scheidsrechter Dick Jol.

FOTO: DE TELEGRAAF

meegemaakt, tart ieder schrijving”, zegt Huizinga. „Komt er zoveel ellende. Families waarin hele generaties door aids zijn weggespoeld. Twee spelende broertjes van de een door aids is overleden en de ander gestorven is.”

„Er kwam een meisje uit het huisje gewandeld. Ze was doodziek. Ze trilde, had koorts. Ik heb haar de armen omgetild en met spoed naar het ziekenhuis gebracht. Twee dagen later is ze overleden. Ria en Fester is dit dagelijkse kost. Daar heb ik een enorme bewondering voor. Ik vlug naar mijn veilige leven, maar zij hebben hun leven gericht om zo veel mogelijk goed te doen. In mijn judocarrière word ik bewonderd, maar dat slaat nu niet meer op. Mensen als Ria en Fester, dat zijn echte helden. Het dagelijks leven komt erop te staan. Ik ben een ander mens geworden, absoluut.”

Jol: „Ondanks de tenen schreiende dingen die we hebben meegemaakt, hebben we een fantastisch gevoel overgehouden dat we iets kunnen doen en kunnen betekenen. Het zal mij niet meer horen over de alledaagse problemen die we hier in Nederland denken te hebben.”